

Feest in Rooi

Schijndel, 26 november 2007 door Jan Buil

Zaterdag 24 november 2007, 19:59 uur: we rijden voorbij de Sporthal De Streepen. Tjee, wat een grote tent hebben ze er voor gezet. Hm, alle parkeerplaatsen natuurlijk bezet. Ha, achter Mariëndael zal nog wel een plekje zijn...?! Mooi niet, daar rijdt al iemand achteruit eraf omdat er geen plek is. Tegenover het Fioretti College is ook een parkeerterrein... Als we de Kasteellaan inrijden komen ons al weer auto's tegemoet die onverrichter zake rechtsomkeer hebben gemaakt. Ergens in een van de zijstraten misschien? Alles staat vol, her en der staan zelfs auto's op de stoep geparkeerd. Vóór het gemeentehuis maar proberen. Ja hoor, daar is gelukkig nog plek. In hoog tempo naar de sporthal, want het is al tien over acht en om kwart over acht begint het "Feest". Als we het parkeerterrein voor de sporthal oplopen zien we een lange rij mensen, die blijkbaar allemaal nog naar binnen willen. We sluiten aan en na ons volgen er nog velen. Langzaam schuift de rij naar binnen. "Waarom gaat het zo langzaam?" gist menigeen. Eenmaal binnen valt je mond open van verbazing. Wat een prachtig theater hebben ze van die grijze sporthal gemaakt! Volgens ons blijkt de garderobe, ondergebracht links in de hal, de vertragende factor te zijn. Plaatsen opzoeken, bekenden begroeten, zitten en wachten op wat komen gaat. Een half uur later dan gepland worden de zaallichten gedoofd, worden de aanwezigen bij monde van Harry van Oorschodt van harte welkom geheten in theater De Streepen en kan het "Feest" beginnen. Een bomvolle zaal wacht ademloos op wat komen gaat.....

Het Theaterkoor Rooi komt van twee kanten zingend het podium op, kleurige Ghanese lappen over zich heen zich heengeslagen. Links en rechts van het podium grote schermen met videobeelden die de muziek ondersteunen. Er lijkt geen einde te komen aan de stroom zingende mensen. Als uiteindelijk alle zestig koorleden op het podium staan, valt meteen op dat er weliswaar enthousiast, maar beheerst wordt gezongen. De uitversterking van het koor is prima. Geen schelle, schreeuwerige sopranen, een goede, totale koorbalans en een voortreffelijke articulatie. Mario Lamers heeft zijn zaakjes goed voor elkaar en leidt het koor gedecideerd door het a capella gezongen 'Tue, Tue', een traditional uit Ghana. De koorleden bewegen soepel over het hele podium, waarmee Maureen Mitzer meteen haar handtekening voor de rest van de avond heeft gezet. De zang, de beweging, de aankleding: dat alles belooft veel goeds voor de rest van de avond. De volgende drie werken, "Wade in the Water, And so it goes, Can't buy me love", worden op een bijzonder fraaie manier eveneens a capella uitgevoerd. Hé, wat verrassend! Ineens een muzikale kleinood: vier dames in pyjama op toneel die "Mister Sandman" ten gehore brengen: *close harmony*. Goed *close harmony* zingen is om den drommel niet eenvoudig. Deze dames brengen "Mister Sandman" met verve. De zaal is muisstil.

Al die tijd zit er vóór het podium een uitgebreid orkest stilletjes te genieten van wat er op het podium gebeurt. Net als je je begint af te vragen, of zij er voor de chique zitten, voor de aankleding, krijg je antwoord op die vraag. Bij het nummer "Celebration" komt het orkest voor het eerst in actie onder bezielende en deskundige leiding van Joost GeEVERS. Een ietwat te luidruchtig drumstel domineert vooralsnog het orkest. Het hele orkest verkeert feitelijk nog in onbalans. Je ziet de strijkers strijken, maar hoort ze niet. Gelukkig wordt dat euvel in de loop van de avond door de geluidstechnici vrij snel rechtgetrokken. Uiteindelijk komt de balans van het orkest, inclusief drums, goed. De balans tussen koor en orkest is overigens van het begin tot het eind goed. Wat opvalt: het koor gaat bij de orkestrale nummers harder zingen. Dan gaan een aantal koorleden teveel 'op de keel' zingen. Onnodig en het komt de uiteindelijke koorclank niet echt ten goede. Bij "Bui Doi" uit Miss Saigon treedt de eerste solist aan. Er wordt mooi solistisch gezongen, waarbij de perfecte

uitspraak van het Engels respect afdwingt. In de loop van de avond zullen er nog meer solisten aantreden, sommigen ietwat onzeker – zenuwen wellicht –, anderen zeer zelfverzekerd en stemvast. Het programmaboekje vermeldt bij het bewuste programmaonderdelen jammer genoeg niet wie de solisten zijn. Deze staan wel vetgedrukt in de opsomming van alle koorleden, ontdekken we na afloop van de voorstelling. Wellicht wordt verondersteld dat iedereen de solisten kent? Het gedeelte voor de pauze wordt afgesloten met een overtuigende uitvoering van Marco Borsato songs, samengebald tot een medley.

Na de pauze komen er allemaal hippies vanuit de zaal het podium op. Sommigen op de fiets, anderen met spandoeken: een vredesdemonstratie, eindigend in een feestelijk gezongen “Aquarius”, naadloos overgaand in “Let the sunshine”, beiden uit de musical Hair. Na de Sister Act betreden vier mannen, waaronder de koordirigent zelf, het podium en zingen “They all laughed” van Ira en George Gershwin, en “What a wonderful world” in een arrangement van Lou Perry. Wederom vindt er een bijzonder knap staaltje *close harmony* zingen plaats. Vier mannen, zingend voor één microfoon, maakt wel eens dat de balans niet optimaal is. Met name het hoge register, zo mooi gezongen door Mario Lamers, wordt soms teveel overstemd door andere stemmen. Een kleinigheidje overigens vergeleken bij de geleverde prestatie.

De aankleding en de uitvoering van “Allemaal Beestjes” van Peter Koelewijn werkt op de lachspieren. Dan volgt er een indrukwekkende vertolking van “I still believe” uit Miss Saigon: bijzonder fraai gezongen door twee vrouwelijke solisten met een uitstekende begeleiding van het orkest! Er wordt met ingehouden adem geluisterd, evenals naar de vertolking van “The water is wide”: een prachtig solo gezongen door Carla van de Wetering. En het koor? Als a capella koor op z’n best! Een indrukwekkende “Bohemian Rhapsody”, waarin het orkest zich voortreffelijk uitleeft en het koor zichtbaar geniet, wordt gevolgd door een gloedvolle vertolking door Thijs Greymans van “Liefde voor Muziek” van Raymond van het Groenewoud. Het programma eindigt met een spetterende uitvoering door koor en orkest van de “Discofever-medley”, een aaneenschakeling van bekende disconummers.

Je vraagt je af: “Hoe is het mogelijk? Rooi bruist van activiteiten op cultureel gebied. Altijd zijn er weer mensen enthousiast te krijgen voor iets nieuws, iets groots. Wat een werk is hier ingestoken: het arrangeren, het repeteren, het orkest samenstellen, de sporthal verbouwen... en dan op deze manier er een “Feest” van maken. Grandioos!”

Uit de staande ovatie blijkt ontegenzeggelijk, dat voor alle aanwezigen het kijken en luisteren naar dit spektakel een feest is geweest. Mede ook dankzij een goede uitversterking van solisten, koor en orkest én de prachtige belichting, verzorgd door Mari van Nunen, licht en geluid. Het was een mooie avond: een afwisselend programma, grootse nummers met koor en orkest gelardeerd met muzikale kleinoden gezongen door vier mensen, expressieve nummers én ingetogen nummers, fraaie “toneelplaatjes” dankzij de aan ieder nummer aangepaste kleding, beweging en licht. De koorklank was op z’n best in de a capella uitvoeringen. Het enthousiasme was het grootst in de spetterende orkestrale nummers. Maar hoe je er ook tegenaan kijkt: Het was werkelijk een fantastisch “Feest”!